

ÚSTAVNÍ SOUD		
Joštova 8, 660 83 Brno		
Došlo dne:	19 -01- 2018	3
Vyřizuje: <i>111 PH</i>		krát Přílohy: <i>su</i>

Ústavní soud
Joštova 8
660 83 Brno

č. *PL* US 18/17

V Praze dne 15.1.2018

Věc: Předání zásadních informací a skutečností k věci čj. PL US 18/17

Vážení soudci Ústavního soudu,

dovolte nám jako občanům České republiky, kteří se aktivně zajímají o dění a o situaci v Národním parku Šumava (dále jen NPŠ), jsou přímo dotčeni obsahem novely zákona č.114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny, která byla vydána jako zákon č. 123/2017 Sb., též aktivně připomínkovali obsah novely v legislativním procesu od jejího prvního čtení v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR, předat Ústavnímu soudu závažné informace, skutečnosti a podněty, které pomohou osvětlit vliv a dopad institutů přijatých a obsažených v zákoně č.123/2017 Sb.

Jsme si vědomi, že nejsme oprávněnými osobami k podání návrhu na zrušení zákona, proto náš příspěvek koncipujeme jako předání informací, skutečností a podnětů, které by mohly pomoci k osvětlení problematiky a jsou ověřitelné i z jiných zdrojů.

Bude nám ctí, pokud se Ústavní soud ČR bude tímto podáním zabývat a vezme jej v potaz v rámci samotného řízení pro získání svého pohledu na skutečný stav přírody v národních parcích, zejména v Národním parku Šumava, či jako podklad pro případné ústní jednání či předvolání odpovědných zástupců státních orgánů, obcí nebo zástupců občanů a občanských iniciativ.

Úvodem si dovoluujeme podpořit podání 25 senátorů Senátu Parlamentu České republiky, které bylo podáno dne 17.8.2017 k Ústavnímu soudu a ztotožňujeme se s jejich návrhem, aby Ústavní soud vydal náleze, že zákon č.123/2017 Sb. se zrušuje dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů. Naše podání představuje doplnění a rozšíření podání 25 senátorů o aspekt stavu přírody zejména v Národním parku Šumava.

Předchází

Opíráme se o preambuli Ústavy České republiky, kde je uvedeno, že:

„My, občané České republiky v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, v čase obnovy samostatného českého státu, věrni všem dobrým tradicím dávné státnosti zemí Koruny české i státnosti československé, **odhodláni budovat, chránit a rozvíjet Českou republiku v duchu nedotknutelných hodnot lidské důstojnosti a svobody jako vlast rovnoprávných, svobodných občanů, kteří jsou si vědomi svých povinností vůči druhým a zodpovědnosti vůči celku, jako svobodný a demokratický stát, založený na úctě k lidským právům a na zásadách občanské společnosti, jako součást rodiny evropských a světových demokracií, odhodláni společně strážít a rozvíjet zděděné přírodní a kulturní, hmotné a duchovní bohatství, odhodláni řídit se všemi osvědčenými principy právního státu, prostřednictvím svých svobodně zvolených zástupců přijímáme tuto Ústavu České republiky.**“

Zákonodárce novelou zákona o ochraně přírody a krajiny vydanou jako zákon č.123/2017 Sb. nejen že vznešeným ideálům české státnosti uvedeným v preambuli Ústavy ČR nedostal, ale Ústavu ČR a Listinu základních práv a svobod v řadě dalších ohledů, neuvedených v podání 25 senátorů, porušil.

Bude-li tento právní předpis shledán protiústavním, je ostudou zákonodárského sboru, že přijal takový zákon bez úcty k ústavnímu pořádku, neboť byl na mnohé jeho vady upozorňován a byl zejména upozorňován řadou občanských iniciativ, že na jeho základě dojde k dalšímu ničení přírody, tedy k ničení přírodního a duchovního bohatství České republiky. Tato upozornění byla mnohdy v kvalitě ústavněprávního či odborného rozboru navrhované právní úpravy, kterým se mohl kterýkoliv poslanec dále zabývat.

Protože stav přírody je tak alarmující, ptáme se, je v souladu s ústavním pořádkem, že zákonodárce či členové zákonodárského sboru nejsou vedeni k osobní zodpovědnosti za dopad svých činů na život této země?

My jako občané ČR cítíme osobní zodpovědnost zejména i proto, že přírodu milujeme, známe její důležitost pro další život země, vidíme její zhoršující se stav a po celou dobu se pokoušíme na postup zákonodárského sboru poukázat a zajistit nápravu.

Vykonalí jsme v letech 2016 a 2017 mnoho aktivit a poukázali nejrůznějším způsobem nejrůznějším orgánům této země a EU (petice Poslanecké sněmovně, dopisy poslancům a senátorům, NKÚ, Prezidentu ČR, stížnost Evropské komisi) jak na dosavadní dopady činnosti MŽP a Správy NP Šumava, novelou legalizované, tak na protiústavnost některých ustanovení novely ZOPK. Zjistili jsme ale, že jako občané nemáme žádné dovolání, žádnou podporu, žádnou možnost správu této země v dané záležitosti ovlivnit – nikdo se našich dovolání neujal, nikdo se o ně nezajímal. Proto provádíme toto doplnění podání 25 senátorů.

Než detailně rozvedeme ústavněprávní vady novely ZOPK, shrnujeme dosavadní zkušenosti a důsledky hospodaření Správy na území NPŠ týkající se především poškozování přírody a přírodního bohatství České republiky na území Národního parku Šumava, jako největšího národního parku ČR – výměra 69 030 ha (KRNAP – 36 300 ha, Národní park České Švýcarsko – 7 900 ha, Národní park Podyjí – 6 259 ha) v souvislosti s uplatňováním zákona č. 123/2017 Sb, protože v ostatních národních parcích nejsou zákonná ustanovení zneužívána tak jako v NPŠ.

1)

Na území NPŠ je dnes po 25 letech experimentu s nezasahováním do přírodních procesů (na státním majetku s vynaložením státních peněz) 35 000 ha uschlého lesa bez jakéhokoliv zásahu a užitku a na loukách (mimo těch, které jsou dlouhodobě pronajaté zemědělcům) je, vesměs 25 let bez jakéhokoliv péče a zásahů, porost náletových dřevin až do výšky cca 8 m, čímž dochází k zakyselování půdy i vod, tedy k celkovému znehodnocování území a navíc dochází k porušování základních principů ochrany přírody.

To vše bez lásky a úcty ke krajině, která byla předána Správě NPŠ od Vojenských lesů a statků ve stavu, za kterého bylo možné vyhlásit toto území národním parkem.

Dnes by to s čistým svědomím možné nebylo.

2)

V uplynulých 20ti letech nebyl vyslyšen hlas druhé strany, stojící mimo Správu NPŠ a MŽP, především z řad lesních odborníků a dalších profesních skupin, kteří na rizika experimentu na Šumavě i na jeho katastrofální důsledky dlouhodobě upozorňují.

3)

Za tohoto stavu věci je Správě naopak dán právní nástroj (novela č.123/2017 Sb.) k tomu, aby na území NPŠ mohla zamezit vstup jak návštěvníkům, odborné veřejnosti, tak obyvatelům Šumavy – doslova je odsunout z jejich domovů a to jen proto, aby již nikdo, mimo pracovníků Správy, rozsah této katastrofy ani nezahlédl (§17 klidová území, § 18 zóny a jejich členění, § 20 rada parku).

4)

Znalecký posudek soudního znalce z oboru lesního hospodářství, odkaz dále v textu, vypracovaný za stavu, kdy rozsah zničených lesů byl 20 000 tisíc ha (dnes zřejmě 35 000 tisíc ha) hovořící o škodách na lesních porostech ve výši 100 miliard korun, nebyl nikým ze zodpovědných (Správa NPŠ, MŽP, Poslanecká sněmovna ČR při hlasování o novele) vzat v úvahu a nebylo na jeho základě zvažováno nové řešení správy a péče o území Šumavy.

5)

Současné škody na majetku České republiky na území NPŠ se dají na jeho základě odhadnout na 175 miliard Kč a to jen na lesních porostech!

6)

Ani za současného stavu zničení lesů i bezlesí Šumavy nemá Správa NPŠ a MŽP žádnou novou koncepci péče o krajinu Šumavy. Tzn. Plán péče jen kopíruje dosavadní přístup nezasahování do přírodních procesů, který ale po 25ti letech uplatňování má prokazatelně katastrofální výsledky, s jejichž řešením si odpovědné orgány nevědí rady.

7)

Správa NPŠ předkládá a to i soukromým zemědělcům dlouhodobě hospodařícím (déle než 20 let) na území NPŠ nové – vyděračské pachtovní smlouvy (na dobu určitou na 2 roky, výpovědní lhůta 30 dnů!!!, management jako rozsáhlý soubor dodatečných požadavků a podmínek s tím, že u některých vyžaduje od zemědělce, aby žádal Správu jako orgán státní správy o souhlas, např: se zimováním zvířat na pastvinách), přestože Správa krkonošského NP nic podobného nevyžaduje a její pachtovní smlouvy jsou obdobou obvyklých smluv používaných pozemkovými úřady v rámci celé ČR (text vzorové pachtovní smlouvy NPŠ a KRNPAP v příloze).

8)

Správa NPŠ odmítla jakákoliv jednání se zemědělci o obsahu nových pachtovních smluv. I když užívání pozemků je založeno na smluvním principu, musí splňovat znaky rovnosti, nediskriminace, legitimního očekávání a dobrých mravů a musí být vykládáno ve shodě s Listinou základních práv a svobod a ústavním pořádkem, viz ustanovení § 2 odst.1 zákona č.89/2012 Sb. v platném znění. Dle § 2 odst.3 zákona č.89/2012 Sb. v platném znění, výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění. Tento její přístup ohrožuje samu podstatu existence šumavských zemědělců se zřejmými dopady na kvalitu jejich života a zdraví (příklad Ing. Berga – soukromého zemědělce, který se zatím

jako jediný odhodlal vystoupit proti praktikám Správy NPŠ v otázce pachtovních smluv a nyní mu jde "o život" i o farmu, kterou budoval 24 let).

9)

MŽP argumentuje tím, že se nikdo neozývá proti Správě NPŠ a její politice, ale kumulace moci Správy vytváří tak silné pole strachu, především u obyvatel a zvláště zemědělcům Šumavy, že si nikdo nedovolí se ani ozvat. Uvážíme-li, že se jedná o bezúhonné občany ČR, kteří žijí dlouhodobě ve strachu o svoji existenci i budoucnost (dopady na jejich zdraví jsou patrné u řady z nich již nyní), pak se jedná zřejmě o bezprecedentní případ porušování základních principů demokratického státu.

Správa NPŠ nezvažuje při svých rozhodnutích skutečnosti rozhodné pro případnou výši škod vzniklých na majetku a právech ostatních subjektů, tj. zemědělců, obcí i Českého státu.

10)

V důsledku vzniku rozsáhlých holin uschlých lesů došlo k dramatickému snížení úrodnosti pravidelně obhospodařovaných luk, v některých lokalitách až na 10% z původních 100% výnosů a to jako přímý a měřitelný důsledek vysychání krajiny a lokálních změn klimatu. Došlo tím ke zhoršování životních podmínek občanů na území NPŠ.

11)

Za současný stav Šumavy není nikdo veden k odpovědnosti.

12)

Získali jsme informaci, že při prošetřování trestních oznámení poukazujících na ničení Šumavy, bylo policií ČR vyžádáno opakovaně pouze stanovisko MŽP – zřizovatele Správy NPŠ – a protože bylo vždy potvrzující správnost postupu Správy, byly všechny případy odloženy.

13)

V současné době je situace taková, že jako louky vypadají a jsou obhospodařovány jen ty části bezlesí Šumavy, které byly pronajaty zemědělcům. Louky, které Správa neprónajala a spravuje je sama, jsou v převážné většině bez jakékoliv péče a údržby celých 25 let, to znamená zničené a zarostlé.

14)

MŽP při projednávání návrhu novely argumentovalo – "dejte nám ještě 15 let a pak se uvidí" (viz nová zákonná úprava) a to za situace, kdy na území NPŠ bylo již tehdy asi 20 000 ha uschlého lesa. Dalšíh 15 let nepéče však Šumavské lesy nepřežijí. Kdo poté ponese odpovědnost? Kdo napraví takový rozsah poškození kvality života na Šumavě a v jejím širokém okolí? Jak se kdo vypořádá s úbytkem vody v situaci, kdy již nyní Evropa otázku mizějící vody naléhavě řeší? Proč stát organizuje dotační akci „Dešťovka“ a zároveň nechává uschnout šumavské lesy?

15)

Ani za tohoto stavu věci si zákonodárce před přijetím novely nenechal posoudit skutečný stav a výsledky experimentu nezávislými odborníky a spokojil se se stanoviskem a návrhem MŽP. Nedošlo tak ani k posouzení úspěšnosti experimentu v celé řadě oblastí života – naopak přijetím novely se v něm nejen pokračuje, ale dochází k jeho prohlubování a rozšiřování (klidová území, zákazy vstupu, rušení turistických tras, eskalace rozšiřování ploch suchého lesa v posledním období – mezi lety

2015-2017 – jde zřejmě o nárůst z 20 000 ha na 35 000 ha). Nedošlo však ani k posouzení rizik z hlediska ochrany zájmů České republiky jako vlastníka i ochrany zájmů občanů ČR na území NPŠ.

16)

Je paradoxní, že za situace kdy celý vyspělý svět řeší otázku zhoršování životního prostředí na planetě Zemi, může několik málo fyzických osob (ve vrcholovém vedení NPŠ), v pracovním poměru u státní instituce, zničit lesy na Šumavě a to pro několik dalších generací a nic se neděje, nikoho to nezajímá! Nejedná se tedy – v žádném případě – o jakési nekonkrétní globální vlivy, ale jen a pouze o vliv těch, kteří měli o Šumavu pečovat.

Pokud by byl původní záměr experimentu ponechat samovolnému vývoji například jen 1.000 ha šumavských lesů, zřejmě by k němu nikdo nedal veřejně souhlas. Vyjdeme-li ze závěrů znaleckého posudku, pak škoda na 1 ha činí 5.000.000 Kč, a tedy 1.000 ha by znamenalo škodu na majetku českého státu 5 mld Kč!

Dnes je zničeno pravděpodobně již 35.000 ha a další tisíce ha ještě uschnou, a to i kdybychom okamžitě začali s nápravou. A nikdo není veden za tento stav k odpovědnosti!!!

V dalším textu rozvíjíme následující nesoulady s ústavním pořádkem a jeho principy, případně s jinými platnými zákony:

1. Rozpor jednání Poslanecké sněmovny PČR s principy ústavního pořádku tak, jak jsou stanoveny v Preambuli Ústavy ČR
2. Rozpor jednání Poslanecké sněmovny PČR s principy dobrého hospodáře a rovnosti před zákonem
3. Legalizace již proběhlých škod na majetku ČR na území NPŠ a vzniku dalších škod
4. Rozpor ustanovení novely ZOPK se záměrem ZOPK, neboť pod záminkou ochrany přírody umožňuje její další ničení
5. Bezprecedentní kumulace pravomocí v rukou Správy NPŠ
6. Nerovnost před zákonem v případě zemědělců hospodařících na území ve správě Správy NPŠ
7. Nerovnost před zákonem při porovnání podmínek hospodaření v různých národních parcích ČR
8. Vznik národního parku jako takový a pochybnosti o právní existenci národního parku

1. Rozpor jednání Poslanecké sněmovny PČR s principy ústavního pořádku tak, jak jsou stanoveny v Preambuli Ústavy ČR

Legislativa na ochranu přírody a krajiny, dotčenou novelu nevyjímaje, má a měla by především naplnit cíle ochrany přírodního bohatství a šetrného využívání přírodních zdrojů tak, aby byla naplněna kvalita příznivého životního prostředí pro všechny účastníky ekosystému, člověka nevyjímaje, a aby šetrnou a laskavou péčí umožnila růst těchto vzácných oblastí, uchovala druhové bohatství přírody a to nejenom pro přítomnost, ale i pro další generace. Dle čl. 7 Ústavy ČR stát dbá o šetrné využívání přírodních zdrojů a o ochranu přírodního bohatství. Tato povinnost státu vychází ze základní premisy obsažené v

preambuli Ústavy ČR střežit a rozvíjet zděděné přírodní a kulturní, hmotné a duchovní bohatství. Poslanecká sněmovna PČR i přesto, že měla informace (naše iniciativa jim opakovaně posílala fotografické materiály a videa, byli jsme informováni, že toto nezávisle na sobě činily i další iniciativy, obce vydaly informační brožuru s fotografiemi zničené Šumavy) o tom, že v době projednávání novely je stav přírody na Šumavě katastrofální, i přesto, že mohla na základě vlastního šetření, posudků, analýz, vyjádření občanských iniciativ, ale i vyjádření občanů zjistit, že novela neřeší jak ochránit přírodu v národních parcích, zejména v Národním parku Šumava, přesto a pouze na základě svých politických zájmů nebo osobní lhostejnosti, či nezájmu o tuto oblast většina poslanců Poslanecké sněmovny PČR zvedla ruku pro tento zákon. Jedná se o jeden z právních předpisů, který neprošel Senátem ČR, proti jeho přijetí byly i kraje, na jejichž území se Národní park Šumava nachází, zákon byl dokonce vetován prezidentem ČR a u poslanců to nevyvolalo žádnou reakci či větší zájem o to, zda předkládaná verze je opravdu správná? Děsí nás, že i v rámci demokraticky zvolené Poslanecké sněmovny PČR, ale při osobní lhostejnosti a neuvědomění si své osobní morální odpovědnosti za hlasování v zákonodárném sboru, je možné přijmout právní předpis, který umožní další a ještě větší devastaci už tak zničené přírody. Ústavní soud v minulosti judikoval jako rozporné s ústavním pořádkem přijetí zákona jako tzv. přílepku. Tedy „propašování“ změny právního předpisu k projednávanému právnímu předpisu, který věcně nesouvisí s projednávanou matérií. Domníváme se, že je rozporné s ústavním pořádkem i přijetí právního předpisu na základě nedostatečně zjištěného stavu oblasti, jakou má tento právní předpis regulovat, o to více, když jeho přijetí vede k ničení hodnot tak cenných jako je příroda. V našem případě hovoříme o devastaci lesů a nepěči o bezlesí (horské louky). Novela byla totiž přijata v podmínkách, kdy na Šumavě – území Národního parku Šumava bylo již zničeno cca 20 000 ha lesů (údaj z roku 2015), a to na rozsáhlém území nacházejícím se v horských partiích **od hory Polom na západě, přes Debrník, Ždánidla, Poledník, Mokruvky a Černou horu v centrální části, až po Plechý ve východní části Šumavy.** **Neřešená** kůrovcová kalamita byla v plné proudu a šlo o zachování existence zbylých lesů. Mezi roky 2015 do konce roku 2017 uschlo 15 000 ha lesů. Další hektary lesů jsou již pravděpodobně napadené a uschnou tak jako tak. Les obdobných kvalit, který na Šumavě zaniká, roste 70 – 150 let. V této situaci, kdy se státní orgány měly pokusit o záchranu co možná nejvíce lesních porostů a obnovu těch již uhynulých, je přijímána novela zákona o ochraně přírody a krajiny, která se nezabývá stavem šumavských lesů a přírody, ale v Poslanecké sněmovně ČR se v diskuzích řeší jen a pouze vztah obcí a parku. Stav Šumavy nebyl ani pravdivě popsán předkladatelem této novely a to je Vládou ČR, jmenovitě Ministerstvem životního prostředí ČR. Z údajů Správy NPŠ bylo k roku 2010 evidováno 11 000 ha suchých lesů, k roku 2015 20 000 ha suchých lesů a nyní z neveřejných údajů se předpokládá již úhyn 35 000 ha lesa. Tedy proces ničení se neustále zrychluje!

Již samotný proces přijetí novely, kde Vládou ČR nebyl v odůvodněných návrhu zákona čestně popsán stav věcí, stav „ochrany“ přírody v národních parcích, speciálně v Národním parku Šumava, považujeme za účelovou manipulaci, kdy i přes usychající lesy je dána zelená experimentu „tvoříme divočinu“, který znamená, že necháme nejdříve lesy umřít a pak se budeme „kochat“, co ta příroda umí. Tedy Šumava se stane územím s tlejícími zbytky uhynulých či vyvrácených stromů. Je to zvrácená ideologie, která se dostala demokraticky zvolenou Poslaneckou sněmovnou PČR do formy právního předpisu a katastrofálně ovlivnila největší lesní území v České republice.

Doporučujeme nahlédnout do důvodové zprávy, jejíž části přikládáme s vyznačením těch pasáží, které považujeme za alarmující <http://www.psp.cz/doc/00/11/46/00114640.pdf>.

Nenalezli jsme v tomto dokumentu žádné informace o rozsahu poškození a o rychlosti postupu.

Výstup z mimoresortního připomínkového řízení obsahuje řadu vážných připomínek od jiných státních orgánů např. Ministerstvo financí ČR doporučuje použití samostatného zákona pro národní parky, Ministerstvo pro místní rozvoj uvádí zásadní připomínky, kterou je definice národních parků a nerušený vývoj ekosystémů, který jde proti principu udržitelného rozvoje a proti principu vlastnictví, ale stav přírody v NPŠ není zmíněn nikde.

Přehled aktivit, příписy a podání, které byly poslancům zasílány a týkaly se jenom a pouze ochrany přírody, předáváme Ústavnímu soudu v příloze tohoto podání.

2. Rozpor jednání Poslanecké sněmovny ČR s principy dobrého hospodáře a rovnosti před zákonem

Za 25 let existence NPŠ je tedy Šumava v zuboženém stavu a to **nepěčí**, neřešenou kůrovcovou kalamitou a neřešenými následky orkánu Kyrill z roku 2007. Některé zdroje hovoří o tom, že stav Šumavy je způsoben jen a pouze přírodními vlivy, hovoří se o klimatické změně, ale není tomu tak, je to způsobeno **nepěčí a nepostaráním se o následky těchto vlivů**. V současné době se každým dalším poryvem větru, další bouří, situace jenom zhoršuje. Existence lesů má zásadní dopad na životní prostředí a kvalitu života, a to na mnohem větším území, než je území národních parků. V národních parcích je největší část lesů a dalšího území **v majetku České republiky**. V době přijetí novely nebyly vzaty v úvahu již vzniklé škody na majetku **ve výši 100 mld Kč, viz otevřený dopis Ministerstvu životního prostředí, níže odkaz, kde je výše škod vyčíslena soudním znalcem**. Přijetím tohoto právního předpisu bylo umožněno **vzniku dalších miliardových škod na majetku českého státu na Šumavě**.

Podle odborného posudku (dopis Ing.K.Simona Ministru ŽP z **10.6.2014** www.sumavanet.cz/modrava/ou/user/deska/2014/Brabec_NP%20Sumava.pdf) týkajícího se již závažně poškozeného a umírajícího území v NP Šumava o rozloze 20 000 hektarů je způsobená škoda odhadnuta na 100 miliard Kč. Škoda na 1 hektar je tedy 5 milionů Kč. Pokud by rozsah poškození s úměrným rozšířením klidových zón vzrostl jen o 10 000 hektarů, vzniká státu další škoda ve výši 50 miliard Kč.

Tyto škody však „pouze“ zohledňují úhyn lesa, do toho nejsou zahrnuty škody, které jsou způsobovány lesům jiných vlastníků. V současné době se však projevuje další negativní výsledek celé situace a to je snížení úrodnosti pastvin a luk z důvodu nedostatku vláhy. Toto jsou důsledky plošně uhynulých lesů. Mrtvý les prostě není schopen udržet vodu v krajině.

Komu vzniká nejdříve škoda z nedostatku vláhy?

Především šumavským farmářům, kdy s klesající úrodností luk a pastvin, klesá množství krmiva pro chovaný dobytek. Jak se mohou farmáři uživit v náročných horských podmínkách bez kvalitních pastvin a luk? Jaké životní výhledy má občan, který hospodaří se svojí rodinou na Šumavě setrvalé 25 let? Pro něho je ukončení činnosti ukončením života.

V současné době stát má snahu zmírnit následky sucha dotacemi, tedy příspěvkem na zmírnění těchto dopadů zatím za rok 2017, ale kdyby se staral o les s péčí řádného hospodáře, nemusely by takovéto aktivity vůbec existovat.

Jak tedy stát pečuje o jemu svěřený majetek?

Bylo by takové hospodaření a takový postup možný, jednalo-li by se o hospodaření občana – podnikatele? Každý podnikatel odpovídá osobně a svým majetkem za to, že při své podnikatelské činnosti postupuje s péčí řádného hospodáře a nezpůsobuje svojí činností škody. Pokud by sám svým jednáním způsobil škody na přírodě, byť na té, kterou má ve svém vlastnictví (vlastnictví lesů či zemědělského půdního fondu), vzbudilo by to reakci od příslušných kontrolních orgánů a to reakci velmi tvrdou.

Občané jsou vystaveni sankcím za chybějící byť jednu účtenku ve svých podkladech, navyšuje se daňové zatížení (snížení nákladových paušálů pro drobnější podnikatele), ale tady vznikají miliardové škody a nikdo za to nenes odpovědnost. Jak je zachována proporcionalita vztahu státu ke svým povinnostem versus občan a jeho povinnosti a jejich vymáhání státem!

Zde je s požehnáním státu nastaven experiment, kdy denně vznikají škody a nikoho to nezajímá. Je i možné, že současné vedení Správy a MŽP si neví s celou situací rady, ale je zapotřebí konat, máme strach, co bude, když lesy zahynou.

Na jak velkém území ČR se toto projeví?

Toto se nesmí stát.

3. Legalizace již proběhlých škod na majetku ČR na území NPŠ a vzniku dalších škod

Na územích mimo národní parky hospodaří s lesním půdním fondem Lesy ČR, se zemědělskou půdou Státní pozemkový úřad a s ostatním majetkem ve vlastnictví státu jednotlivé organizace, které majetek užívají k plnění svých úkolů. Většina zemědělského půdního fondu a lesního fondu v NPŠ byla převedena na Správu NPŠ jako na organizaci, která má k tomuto majetku právo hospodaření. Toto se událo na základě ustanovení §22 ZOPK ve znění před novelou, kdy právnické osoby vykonávající příslušnost hospodařit s předmětným majetkem převedou právo hospodaření na příslušnou správu národního parku do jednoho roku od nabytí účinnosti tohoto zákona. Toto majetkové posilování správy národních parků se v § 22 odst.2 novely ještě zvýrazňuje tím, že správy národních parků mají přímo ze zákona právo hospodařit s lesy a majetkem určeným k zajištění funkcí lesa ve státním vlastnictví. Tedy vlastně dochází k „nabytí“ práva hospodaření ze zákona.

V ustanovení § 22 odst.1 platného před novelou, lesy v národním parku nelze zařazovat do kategorie lesů hospodářských; ustanovení o zásazích proti škůdcům a o případech mimořádných okolností a nepředvídaných škod lze použít jen se souhlasem a v rozsahu stanoveném orgánem ochrany přírody.

Po novele nadále zůstává zachováno, že lesy v národních parcích jsou vyhlášené jako lesy, které nejsou lesy hospodářskými, ale pro zónu přírodní a přírodě blízkou je vyloučeno použití lesního zákona, neboť se nepoužijí ustanovení jiného právního předpisu o povinnosti obnovovat a vychovávat lesní porosty, o lhůtách k zalesnění holin a o lhůtách k zajištění

lesních porostů na lesních pozemcích, o povinném provádění meliorací a hrazení bystřin v lesích ani ustanovení o povinném přednostním provádění nahodilé těžby. Při provádění péče o lesy zařazené do zóny přírodní a do zóny přírodě blízké **se dále nepoužijí ustanovení jiného právního předpisu o povinném provádění opatření na předcházení nebo zabránění působení škodlivých činitelů a na odstranění nebo zmírnění jejich následků**, s výjimkou preventivních opatření proti vzniku lesních požárů.

Tedy žádný vlastník lesa v zóně přírodní či přírodě blízké nemusí činit žádné úkony pro odstraňování škodlivých činitelů a ani žádná preventivní opatření k zabránění škod, vyjma opatření proti požárům, ale přitom dle ustanovení § 22 odst. 1 ZOPK jsou vlastníci nebo nájemci lesů v národních parcích povinni hospodařit v nich tak, aby byly zachovány nebo podporovány jejich **přirozené ekologické funkce a biologická rozmanitost**.

Jak zachovat biologickou rozmanitost, když je les napaden kůrovcem a zároveň je uvedeno, že se nepoužijí dle § 22a ustanovení jiného právního předpisu o zalesňování, obnově lesních porostů, ani není možné se proti škůdcům bránit?

Pokud se jedná o lesy, ke kterým má Správa NPŠ právo hospodaření, pak jí nic nenutí k tomu, aby podporovala biologickou rozmanitost a toto ustanovení naplnila, neboť by musela sama sebe kontrolovat, jak naplňuje ustanovení § 22, neboť opět a jenom Správa je orgánem ochrany přírody vykonávající působnost na území národního parku.

V lesích, které jsou ve státním vlastnictví a právo hospodaření vykonává Správa NPŠ jako hospodář, vykazuje takové výsledky hospodaření, kdy zachování biologické rozmanitosti spočívá v existenci tisíců hektarů suchých a neopečovaných ploch. Ovšem na jiných vlastnicích lesů toto může vymáhat jako orgán ochrany přírody s působností na území národních parků.

Předmětné ustanovení § 22 odst.1 jde ale ještě dál, kromě biologické rozmanitosti říká zákon, že se má hospodařit tak, aby byly zachovány a podporovány přirozené ekologické funkce lesa. Tento pojem není nikde v zákoně vysvětlen a konkretizován, a tak jeho výklad může i znamenat, že umožnění zániku lesa je vlastně podpora přirozené ekologické funkce lesa, neboť na místě lesa původního vzniká les nový přirozenou cestou.

Tedy zákon přímo umožňuje a podporuje zánik lesů v národních parcích s nedozírnými důsledky! Tedy ničení státního majetku. Někde vzniká náletový les, který bude s původním zdravým lesem mít co do kvality pramálo společného. Někde nevzniká ani ten.

Takovýto experiment probíhá na 69 tis. ha území NPŠ, z něhož je 80% lesních porostů. Je to zcela zvrácený způsob ochrany přírody.

Skutečnost, že zákon ve svém § 22a odst.2 dokonce vyloučil povinnost provádět opatření na předcházení nebo zabránění působení škodlivých činitelů a odstraňovat nebo zmírňovat jejich následky, otevřel cestu k zakonzervování již tak bezútěšného stavu šumavských lesů.

Dle § 22a odst.3 se lesy zařazené do zóny přírodní se nezahrnují do výpočtu závazných ustanovení lesních hospodářských plánů podle jiného právního předpisu, rovněž se v nich neumísťují těžby a nenavrhují výchovná a pěstební opatření v lesních hospodářských plánech.

Do tématu legalizace již proběhlých škod a vzniku dalších škod patří i ustanovení § 17, kdy novela umožňuje, aby orgány ochrany přírody (MŽP opatřením obecné povahy) stanovily klidová území dle § 17 ZOPK, kdy je možné až zamezit vstupu do části území, které MŽP vyhlásí. Je to velmi jednoduché, vždyť jedinou podmínkou vyhlášení, je nerušený vývoj ekosystémů, jak bohubilé a jak v praxi nepřezkoumatelné, když neexistují žádná zákonná kritéria (zřejmě ani odborná) pro to, kdy ekosystém potřebuje nerušený vývoj. Realita je taková, že tam, kde kůrovec udělal své a větry dokonaly dílo zkázy, vše se uzavře do „klidového“ území, aby nikdo neviděl, jaká spoušť se na Šumavě nachází.

Jak tedy novela škody legalizuje?

Tím, že to, co je za normálních podmínek škodou, nazvu přirozenou ekologickou funkcí nebo že ochraňují ekosystém, aby se mohl nerušeně vyvíjet. Vzhledem k tomu, že klidová území nejsou omezena ani časově ani územně a řada těchto ustanovení se vztahuje na zónu přírodní nebo přírodě blízkou, kdy zóny mají být dle § 18 odst.5 zakonzervované na 15 let, nesáhne se na tyto oblasti ještě 15 let od účinnosti první vyhlášky, kterou budou zóny vyhlášené. Metodika zonace MŽP je již připravena – viz příloha tohoto podání.

4. Rozpor ustanovení novely ZOPK se záměrem ZOPK, neboť pod záminkou ochrany přírody umožňuje její další ničení

Účel zákona je vyjádřen v §1 ZOPK, kdy za účasti příslušných krajů, obcí, vlastníků a správců pozemků má přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás, k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji a vytvořit v souladu s právem Evropských společenství v České republice soustavu Natura 2000. Přitom je nutno zohlednit hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry.

V Národním parku Šumava nedochází k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás a k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji. Novela je pouze maska, která má zakrýt za ochranou přírody její ničení a nepěči. K tomu, aby se tak stalo, zavádí novela řadu institutů, které tento skutečný stav legalizují nebo zakrývají.

Zákon ve svém § 17 zavádí nový institut klidových území – tzv. bezzásahových zón. Území je označeno jako klidové a určeno k nerušenému vývoji přírody. Vypadá to, že se vlastně jedná o velmi správný postup dopřát klidu přírodě. Ale jsou tím označeny ty části Šumavy, kde jsou neodstraněné polomy a je suchý les nebo les napadený kůrovcem. Tedy se v těchto územích nemusí hospodařit, nikoliv ve smyslu ekonomickém, ale ve smyslu starání se o kvalitu lesa. Je nutné si uvědomit, že toto je hrozba jak pro lesy v těchto územích, tak i pro lesy mimo tato území, neboť škůdce neví, že člověk vyhlásil jakési klidové území a další nikoliv, škůdce se přesune zcela nezávisle z jedné části do druhé.

Zákon říká, že klidová území jsou území s omezeným pohybem osob. Omezení pohybu, ale může být i zamezení pohybu, tedy absolutní nedostupnost dané oblasti. Jedinou podmínkou pro jejich vyhlášení je „nerušený vývoj ekosystémů“. Jak bude tato podmínka přezkoumávána?

V zákoně není žádný limit z hlediska rozsahu daného území, lze tedy klidové území vyhlásit na celém území národního parku. Když opomineme hledisko, zda lze takovýmto způsobem zamezit pohyb osob, takto vyhlášená klidová území budou absolutně bez možnosti kontroly a příroda bude dále hynout.

Klidová území se vyhláší opatřením obecné povahy, tedy institutem s přímou vykonatelností, kdy jeho zrušení je možné pouze v rámci správního soudnictví. Tedy neexistuje přezkum podmínek jeho vyhlášení ještě v období, kdy vyhlášení daného klidového území není vykonatelné. Realita je však taková, že bezzásahová území existují již z doby „staré“ právní úpravy, jsou to území dřívější I.zóny národního parku (hovoříme o faktickém stavu nikoliv právním). Novela ve svých přechodných ustanoveních zcela automaticky vyhláší dřívější I.zóny parku klidovými územími, aniž by jejich vyhlášení prošlo způsobem, který lze právně přezkoumat a se kterým by se seznámili obce, vlastníci pozemků a další dotčené osoby. Institut klidových území před účinností novely legislativně neexistoval. Klidová území zřízená před účinností novely zákona reálně vypadají tak, že je do nich zamezen vstup osob zcela, cesty jsou zrušeny, při existenci jednoho vstupu je tento zahrazen. Novela neobsahuje ani žádný proces, jak budou klidová území vyhodnocována, kdo zajistí kontrolu nad tím, jaký stav přírody je k dispozici. Kontrola obcí, občanů, tedy široké veřejnosti není vlastně možná.

Pokud klidová území budou vyhlášena na území zóny přírodní nebo zóny přírodě blízké, bude tento koncept **zafixován na 15 let**, viz ustanovení § 18 odst.5 zákona. Před zařazením zón do vyhlášky mají být tyto projednány Radou parku dle § 20 odst.3 a 4 zákona.

Fixace stavu na 15 let je zcela nesmyslná – proč čekat dalších 15 let na to, co je již vidět např. na vrcholu Plechý ve státní přírodní rezervaci a zároveň I.zóně NP „Trojmezná hora“, kde je 22 let po gradaci kůrovce v roce 1996 (údaje Správy NPŠ) uschlý, bezprizorní les (fota k dispozici na www.pravdaosumave.cz v sekci Fotodokumentace).

Zákon ve svém § 18 obsahuje rozřídění území parku na 4 zóny, zónu přírodní, zónu přírodě blízkou, zónu soustředěné péče a zónu přírodní krajiny. Pravidla pro zařazení území do jednotlivých zón jsou vágní a neurčitá, navíc v podmínkách dosavadní péče v Národním parku Šumava, zasahuje toto rozřídění do pohybu osob na území ČR, zasahuje do způsobu ochrany přírody a dotýká se přímo obcí a vlastníků. Zóny budou vyhlášeny vyhláškou MŽP, která ze zákona nebude moci být měněna 15 let.

Návrh zón národního parku, návrh klidových území národního parku, cesty a trasy navržené k vyhrazení v klidových územích národního parku a místa navržená k vyhrazení je orgán ochrany přírody národního parku povinen **dohodnout s radou, nikoliv se všemi, kteří jsou dotčení zonací a klidovými územími (vlastníci nemovitostí, zemědělci, podnikatelé).**

Rada je však pouze iniciativním a konzultačním orgánem a je jmenována Správou národních parků. Počet členů není v zákoně uveden. Obligatorně musí zde být zástupci všech obcí, ale zbylá část může být doplněna neurčitým počtem osob. Tedy může dojít k situaci, kdy obce mohou být vždy přehlasovány.

Nedojde-li k dohodě ohledně klidových území a zón, předloží rada prostřednictvím orgánu ochrany přírody neprodleně rozpor se svým stanoviskem Ministerstvu životního prostředí,

kteře na základě shromážděných podkladů může návrh upravit. O změně návrhu informuje radu. Ovšem nakonec může vydat vyhlášku dle svého!

Způsob stanovování zón a klidových území považujeme za hrubě protiústavní a rozporný s účelem zákonem a § 40 (podmínky pro vyhlášení národních parků). Takto se mění podmínky pro život v národních parcích oproti dosavadní právní úpravě, navíc se přímo zasahuje do práv obcí, osob zde žijících a pracujících a není zákonem zajištěn způsob, jak se mohou tyto dotčené osoby k jednotlivým omezením vyjádřit a jak je možné tato rozhodnutí MŽP přezkoumat před tím, než budou v platnosti.

Jak bylo uvedeno v předchozí části tohoto podání má zonace přímou souvislost s ochranou či ničením přírody. Při provádění péče o lesy zařazené do zóny přírodní a do zóny přírodě blízké se nepoužijí ustanovení jiného právního předpisu o povinnosti obnovovat a vychovávat lesní porosty, o lhůtách k zalesnění holin a o lhůtách k zajištění lesních porostů na lesních pozemcích, o povinném provádění meliorací a hrazení bystřin ani ustanovení o povinném přednostním provádění nahodilé těžby. Při provádění péče o lesy zařazené do zóny přírodní a do zóny přírodě blízké se dále nepoužijí ustanovení jiného právního předpisu o povinném provádění opatření na předcházení nebo zabránění působení škodlivých činitelů a na odstranění nebo zmírnění jejich následků, s výjimkou preventivních opatření proti vzniku lesních požárů.

Ve znění platném před novelou bylo možné ustanovení o zásazích proti škůdcům a o případech mimořádných okolností a nepředvídaných škod použít aspoň se souhlasem a v rozsahu stanoveném orgánem ochrany přírody.

Zcela nepochopitelně je tedy novelou vyloučena povinnost předcházet a zabraňovat působení škodlivých činitelů a odstranění nebo zmírnění jejich následků, jak je pak možné naplnit cíle ochrany přírody, to je uchování nebo zlepšení jejího stavu?

Pokud vyhlásí MŽP určitou část území zónou přírodní nebo přírodně blízkou, nemusí správy národních parků vyjma opatření proti vzniku lesních požárů, dělat nic.

5. Bezprecedentní kumulace pravomocí v rukou Správy NPŠ

Správa NP vykonává práva vlastníka u téměř všech pozemků, které jsou ve státním vlastnictví na území NP. To je vlastně většina území NPŠ. Zároveň je orgánem ochrany přírody a hospodářem v lesích. Tedy jako hospodář musí dodržovat všechna ustanovení zákona, která se týkají ochrany přírody v lesích.

Tedy sama Správa je zároveň povinnou osobou dle ZOPK (hospodář v lesích) a zároveň je orgánem ochrany přírody, tedy má samu sebe kontrolovat z dodržování díkce zákona a v tom, zda opravdu přírodu chrání. V případě porušení zákona by si měla sama sobě uložit sankci dle ZOPK.

Nic z toho však nekoná. V lesích nehospodaří, protože zákon vyhlásil, že lesy v NP nejsou lesy hospodářské, sama sebe nekontroluje, ani si neukládá pokuty. Ale kontroluje všechny ostatní, zda dodržují biologickou rozmanitost a přirozené ekologické funkce.

Na kumulaci moci Správy upozorňuje i ombudsmanka ve svém stanovisku z 1.března 2012.

Cituji zprávu: „Současné nastavení fungování Správy NP jako orgánu státní správy a současně jako odborné organizace spravující Národní park Šumava nenaplnuje základní principy výkonu správní činnosti, kterými jsou mimo jiné transparentnost a nezávislost ve smyslu principu rovnosti stran“. „V důsledku současné právní úpravy je totiž možné, aby Správa NP udělovala samo sobě povolení dle zákona o ochraně přírody a krajiny.“

Správa NP vykonává i práva vlastníka k pozemkům, které jsou součástí zemědělského půdního fondu, které byly před převodem na Správu NP ve správě Státního pozemkového fondu (v současné době Státního pozemkového úřadu). Jedná se o smlouvu o převodu příslušnosti hospodařit s majetkem státu ze dne 24.4.2003.

Zároveň jako vlastník pozemků (právo hospodaření ke státnímu majetku) určených k zemědělské výrobě dává tyto pozemky do pachtu zemědělcům, vůči kterým nastavuje přísný management a jeho nepřijetí vede k tomu, že pozemky do pachtu zemědělci nebudou svěřeny. V nastavení managementu suplují svojí roli orgány ochrany přírody, který by v případě porušení užívání pozemků zemědělcem v souladu se ZOPK zahájil správní řízení, kde by potrestaný subjekt mohl její rozhodnutí postoupit k přezkumu v rámci odvolacího řízení a správního soudnictví.

Takto je zemědělec vystaven tomu, chce-li hospodařit, že se musí přizpůsobit jakýmkoliv podmínkám, kterými Správa podmiňuje hospodaření, blíže je rozebráno v odstavci 6.

Tato kumulace moci je bezprecedentní a zcela nesmyslná a v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Tato kumulace moci vytvořila na celém území situaci, že Správy si mohou v podstatě dělat, co chtějí, a co nechťejí, dělat nemusí, neboť jsou zároveň osobou povinnou, ale i tou, která má provádět kontrolu samu sebe a za svojí činnost sama sobě uložit sankci.

6. Nerovnost před zákonem v případě zemědělců hospodařících na území ve správě Správy NPŠ

V minulosti byly pozemky pronajímány šumavským zemědělcům od Státního pozemkového úřadu standardní způsobem na základě standardních nájemních smluv. Současná Správa NPŠ dává zemědělcům pozemky do pachtu za ztížených podmínek. Jednak je uzavírá na krátké období cca 2-3 roky, jednak tyto smlouvy je možné vypovědět v 30-ti denní výpovědní lhůtě bez udání důvodu. **Jedná se o možnost okamžitého ukončení smlouvy** z důvodu aplikace § 27 zákona č. 219/2000 Sb o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích v platném znění. Dle tohoto ustanovení **může organizační složka státu okamžitě zrušit pachtovní smlouvy**, pokud bude organizační složka státu potřebovat věci k plnění funkcí státu nebo jiných úkolů v rámci své působnosti nebo stanoveného předmětu činnosti. V režimu běžných pozemkových úřadů, které se řídí zákonem č. 503/2012 Sb o Státním pozemkovém úřadu je **aplikace ustanovení § 27 zákona č.219/2000 Sb. výslovně vyloučena** (§ 4 odst.3 zákona č.503/2012 Sb.), pachtovní smlouvy odpovídají svým obsahem standardním smluvním vztahům používaných v oblasti zemědělství, včetně výpovědních lhůt běžných pro zemědělské hospodaření. Zemědělský pacht byl jako speciální institut zařazen do občanského zákoníku právě pro specifika, která má zemědělské podnikání. Lhůty pro

vypovězení pachtu jsou nejméně 1-leté, neboť zemědělec nemůže svoji činnost ukončit ze dne na den. V běžné hospodářské praxi ČR, ale již dnes převládají 5-ti leté výpovědní lhůty a to mezi soukromými subjekty s tím, že v některých případech se objevují i 10-ti leté výpovědní lhůty, je to z důvodu dotační politiky MZE – jeden z dotačních titulů je vázán na 5-ti leté období, kdy se nesmí snížit výměra pozemků, na které je dotace poskytnuta.

Vyloučení aplikace § 27 zákona č.219/2000 Sb. však nebylo zakomponováno do zákona č.114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny týkající se nakládání se zemědělskými pozemky. Tedy změna organizace, která má právo hospodaření se státním majetkem, přivedla šumavské zemědělce do nerovného právního postavení.

Návrhy pachtovních smluv však obsahují další problematická ustanovení neslučitelná s výkonem zemědělské výroby. Zdá se, že Správa národního parku Šumava neví, jaké smlouvy jsou obvykle uzavírány v oblasti zemědělství, na jak dlouho jsou vypisovány jednotlivé dotační tituly, jak má vypadat pachtovní smlouva pro zemědělskou výrobu. Součástí pachtovních smluv je **i tzv. management** obsahující podmínky, které má zemědělec dodržet při hospodaření. Řada ustanovení zde uvedených, je v rozporu se samou podstatou výkonu zemědělské výroby. Tedy jsou odborně chybné a nově navíc **jejich dodržování vymáhá Správa NPŠ jako orgán státní správy** a smlouvy uzavírá jako osoba, která má právo hospodaření jménem ČR. Tedy v tomto bodě jsme již za hranici **ústavnosti**, kdy je **narušeno rovné postavení stran uzavírajících smlouvu.** „Jak je možné na smluvní podmínky nepřistoupit?“, když víte, že vzápětí může přijít řada kontrol či dokonce zahájení správního řízení o porušení zákona na ochranu přírody a krajiny. Tyto podmínky vytvářejí neustálý tlak na zemědělce a v kombinaci s ustanovením § 27, může dojít k situaci, kdy Správa okamžitě zruší smluvní vztah a ani nemusí prokazovat, že došlo k porušení smluvního ujednání. Co to znamená pro zemědělce, když je okamžitě zrušena pachtovní smlouva, na kterou máte vázán chov hospodářských zvířat a provoz celé farmy, si jistě dokážete představit.

Tím, že zákon dále zcela vyloučil zcizení státního majetku, nemohou zemědělci ani nabýt pozemky, na kterých hospodaří, do svého vlastnictví, tak, jak to umožňuje zákon č.503/1991 Sb. o Státním pozemkovém úřadu. Řada z nich jsou starousedlíci hospodařící na svých farmách i 25 let a stát jim neumožní, aby mohli své farmy zcelit a po tolika letech zajistit pokračování pro sebe a své potomky. Kde se taková skutečnost přičií zájmům ochrany přírody? Dobře hospodařící zemědělec v horských podmínkách je tím nejlepším ochráncem krajiny. Novela nastavila situaci tak, že zemědělci jsou v ohrožení, zda Správa s nimi pachtovní smlouvy a za jakých podmínek vůbec uzavře a zda proces vyhlásování klidových území a zonací nepovede k tomu, že budou **ze svých farem odsunuti**. Novela svým obsahem a duchem porušuje čl. 26 odst.1 Listiny základních práv a svobod na svobodné podnikání a rovné podmínky.

7. **Nerovnost před zákonem při porovnání podmínek hospodaření v různých národních parcích ČR**

Náhledem do registru smluv, kde jsou založeny pachtovní smlouvy se zemědělci i z jiných národních parků na území ČR, bylo zjištěno, že pachtovní smlouvy se zemědělci jsou výše popsaným způsobem uzavírány pouze se šumavskými zemědělci. I když problém ustanovení § 27 zákona č.219/2000 Sb. je samozřejmě problém plošný a podmínky zemědělského pachtu, jak jsou uvedeny v občanském zákoníku, nelze naplnit ani v jiných národních

parcích. Ovšem pachtovní smlouvy uzavírané se zemědělci v KRNAPu nemají striktní management a jsou uzavírány na dobu 7 - 8 let.

Tedy nejenom právní nerovnost, ale i faktická nerovnost v resortu životního prostředí ztěžuje postavení šumavských zemědělců.

8. Vznik národního parku jako takový a pochybnosti o právní existenci národního parku

Vzhledem k tristní situaci, která je v Národním parku Šumava, kde došlo k omezení práv občanů a obcí bezprecedentním způsobem, a to nejenom v rovině právní úpravy, ale i konkrétním chováním státních orgánů a aplikací principů ochrany přírody na přírodu a občany tak, že dochází k ničení přírody a k porušování práv obcí a občanů, je nutné se zamyslet nad tím, zda takto koncipovaná ochrana přírody může vyvážit porušení těchto práv. Pokud by Národní park Šumava vyhlášen nebyl, zřejmě by stav přírody byl mnohem uspokojivější, než je tomu v ideologii nezasahování a výroby divočiny.

Vzhledem k tomu, že se každým zřízením národního parku omezují práva občanů a obcí, ZOPK obsahuje ve svém § 40 proces, jak postupovat v případě jeho vyhlášení, zároveň stanoví, že národní park může být vyhlášen jen a pouze zákonem.

Napadenou novelou zákonodárce zcela nelogicky cca po 24 letech od vyhlášení národních parků, vyhláší jednotlivé parky znovu zákonem o ochraně přírody a krajiny a to jmenovitě každý park zvlášť. Nabízí se otázka, zda se zákonodárce snažil napravit právní vadu při jejich vyhlášení? Neboť tři národní parky byly vyhlášené nařízením vlády, tedy právní formou, která není zákonem, a tím byl tento postup v rozporu s Listinou základních práv a svobod. V takovém případě zvolil zákonodárce zcela nesprávný postup, neboť měl postupovat v souladu s § 40 ZOPK. Tedy nejdříve vyhlásit záměr zřízení národního parku, a pak jej zřídit zákonem po vypořádání všech námitek a připomínek. Další nejasností v platné právní úpravě je i to, zda je možné národní park vyhlásit „nějakým zákonem“ nebo musí být každý národní park vyhlášen zákonem samostatným s popsáním přesného právního režimu jeho fungování. Vzhledem k odlišnosti právní situace, přírodních podmínek každého z parků, rozsahu dotčených subjektů a nutnosti vyhlásit záměr parku a vypořádat připomínky, nabízí se pouze jedna logická úvaha, že by každý národní park měl být zřízen samostatným zákonem a to přesně v intencích vyhlášeného záměru a vypořádaných připomínek dotčených subjektů. Jak jinak lze docílit, aby proces jehož výsledkem je vyhlášení národního parku, byly plně v souladu, tedy proces jeho přijetí se přesně odrazil v platné právní úpravě.

Dle ustanovení § 40 ZOPK je však nutné postupovat i v případě, jestli se mění parametry již vyhlášeného národního parku, neboť další změnou právní úpravy, která mění jeho právní režim, dochází k dotčení základních práv a svobod a to novým způsobem v původním záměru neobsažených. Nelze připustit, aby při takové ingerenci do práv obcí a občanů v parcích žijících a pracujících, mohl zákonodárce v určitém formátu vyhlásit národní park a po jeho vyhlášení bez další možnosti připomínkování takové změny podmínek zařadit do platné právní úpravy instituty, které zcela změní právní režim části území, aniž by se k němu mohli vyjádřit dotčené osoby.

V této souvislosti je však nutné i posoudit, zda podmínky pro vyhlášení národních parků dle § 40 ZOPK, zejména po zkušenosti, co se děje v NPŠ, budou vyhovovat ochraně základních

práv a svobod a Ústavy ČR. Jsme toho názoru, že forma záměru, připomínek a to vše v dikci resortu Ministerstva životního prostředí ČR je málo, aby to dávalo záruku toho, že se při vyhlášení národních parků bude postupovat citlivě k přírodě i lidem.

Předmětná novela přinesla pro postavení obcí a občanů a přírody takové instituty, které porušují Ústavu ČR a Základní listinu práv a svobod přímo:

- klidová území (omezení svobody pohybu, ničení přírody),
- nová zonace s fixací na 15 let (omezení svobody pohybu, omezení vlastnického práva a práva na podnikání),
- absolutní zákaz zcizování státních pozemků (nerovné postavení obcí a zemědělců oproti obcím a zemědělcům na ostatním území ČR),
- nedostatečně ošetřená práva zemědělců v parcích podnikajících (nemohou uzavřít občanským zákoníkem deklarované zemědělské pachtovní smlouvy),
- nové zásady péče o lesy (**nepéče**), které se mohou dotknout všech, kteří v parku žijí a pracují či vlastní majetek (ohrožení přírodního a duchovního bohatství, ochrana vlastnictví),
- je dovoleno nebránit škodám a nezasahovat proti škůdcům (nedostatek vody, snižování úrodnosti luk a pastvin, ničení lesů, ničení státního majetku), škody na lesích dosahují **stovek miliard Kč**,
- to, co je běžně škodou a hospodaření v rozporu s principy dobrého hospodáře, zákon nazývá přirozený vývoj ekosystémů a ještě tento postup chrání
- je nastavena kumulace moci pro správy národních parků, aby nebylo možné běžnými právními prostředky tyto dopady zastavit (výkon práva vlastníka na většině území NPŠ vykonává správa NP – kdo nařídil, že je na ní převedeno právo hospodaření v takovém rozsahu, jako hospodář v lesích musí hospodařit řádným způsobem – výsledek 20 tis. ha zničeného lesa, kontroluje však samu sebe, neboť je orgánem ochrany přírody).

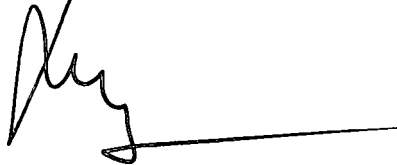
Jedná se o tak závažné skutečnosti, které jsou neslučitelné s ústavním pořádkem a principy právního státu. Vše výše vyjmenované dohromady umožnilo bezrestné ničení přírody a přírodního bohatství České republiky a uvedení do původního stavu bude stát Českou republiku další nemalé prostředky.

Nelze však přehlédnout skutečnost, že Poslanecká sněmovna PČR o ničení lesů na Šumavě a o vzniku škod věděla od prvních okamžiků projednávání příslušné novely a v průběhu jejího projednávání byla na tyto souvislosti soustavně upozorňována.

Shrnutí a návrh

Žádáme Ústavní soud, aby posoudil veškeré výše uvedené argumenty, aby se seznámil se stavem šumavské přírody, který není v návrhu senátorů popsán a zohlednil ustanovení čl.7 Ústavy ČR o ochraně přírodního a duchovního bohatství České republiky a předmětnou novelu zrušil.

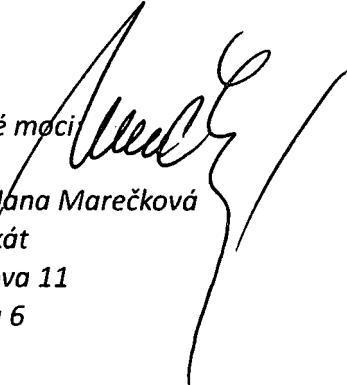
Dále, aby v rámci výše uvedeného, přezkoumal právní existenci vyhlášení národních parků, neboť se domníváme, že národní parky nebyly vyhlášeny v souladu se zákonem, o čem svědčí i to, že nebyly předmětem odborné diskuse a nemohli se k jejich obsahu vyjádřit občané na území parků žijící a pracující procesně platným způsobem, viz právní rozbor v bodě č.8 našeho vyjádření, a tak se mohla dostat do zákona ideologie ochrany přírody, která vlastně přírodu ničí.

Za ASOCIACI MURIEL VICTORIA GOTU, z.s.

Ing.Kamil Berg
výkonný ředitel

V plné moci

JUDr.Jana Marečková
advokát
Křehova 11
Praha 6

Přílohy:

- *plná moc pro JUDr. Janu Marečkovou*
- *jak dál po zrušení novely*
- *vize nové Šumavy*
- *kroky, které jsme vykonali ve věci zrušení novely ZOPK*
- *fotografická dokumentace*
- *vzor pachtovní smlouvy NPŠ*
- *vybrané části důvodové zprávy*
- *metodika MŽP*